

SPARTACUS

264/20

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS"

PROLETARIERS ALLER LANDEN VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN

20 Januari 1945

OP DE PUINHOPEN VAN BOEDAPEST.

Over enkele dagen zal het laatste verzet van de Duitsers in Boedapest ophouden en op de puinhopen van die stad, die tot de mooiste van Europa behoorde, zal naast de Russische oorlogsvlag (op het moment nog de rode vlag met hamer en sikkel) het vaandel van de "legitieme" Hongaarse regering wapperen:

Het koninklijke Hongaarse vaandel met de kroon van den Heiligen Stephan.

Het is het vaandel, waaronder de Horthy sadisten de Hongaarse Raden-Republiek in het bloed van de arbeiders verstikten. Het is het vaandel, dat sindsdien het symbool van één van de gruwelijkste hoofdstukken der kapitalistische terreur geweest is. Toen Hitler Tsjechoslowakije uitelkaar begon te scheuren, werd ook het vaandel van de Stephanskroon door de "dapperen" Honveds naar de steden en dorpjes van de zgn. Karpatho-Oekraïne gedragen en aan de nieuwe Hongaars-Poolse grens omhelsden elkaar de wapenbroeders van het Pilsudski-gespuis uit Warschau en zijn collega in Boedapest, Admiraal Horthy.

Puinhopen, de balans van deze oorlog, honderdduizende doden, mannen, vrouwen en kinderen, de oogst van deze beschaving. En boven alles, wat eens menselijke woonsteden waren, waar mensen leefden en werkten, waar kinderen geboren werden en opgroeiden, boven dit alles wapperen naast elkaar de symbolen van het geen eens de hoop van de onderdrukten was en het zinneloos beeld van terreur en moord.

En de strijd om Europa gaat voort en nadert vanuit het Oosten nu ook Weenen.

Binnenkort zal ook hier om ieder blok huizen gestreden worden. Voor de tweede keer in iets meer dan tien jaren zullen de kanonnen gericht worden op de arbeiderswoningen, eens de trots van het moderne Weenen. Toen was het de artillerie van Dolfus, van de Heimwehr, die het verzet van het Oostenrijkse proletariaat moest breken. Nu zullen de kanonnen van Hitler en Stalin één der heerlijkste arbeiderssteden van de aarde "ausradieren"

En na Weenen komt Praag en na Praag Warschau en Krakau, dan misschien Dresden, Leipzig en Berlijn. Wat de luchtaanvalen nog lieten staan zal weggevaagd worden, en mensen zullen sterven en niet weten waarom. Anderen zullen moeten vechten en niet weten waarom. Weer anderen zullen werken en in werkkampen moeten "leven" en ook niet weten waarom. En overal zal naast de vlag met hamer en sikkel een doek in zgn. nationale kleuren wapperen en enkele overlevenden zullen "hoera" brullen en ook niet weten waarom.

Eens willen de mensen weten, waarom ze moeten vechten en werken, om te hongeren en te sterven. Eens zullen ze willen leven, werkelijk leven, op hun manier en onder hun symbolen. Dan zullen ze opstaan uit de puinhopen van Boedapest en Stalingrad, van de steden en dorpen, die verwoest werden en nog verwoest zullen worden. Dan zullen ze de vandaals en symbolen van slavernij en dood wegvagen en de maatschappij van vrije en gelijke producenten, de orde der arbeidersklasse oprichten.

-o-

EN WAT DAN?

We moeten zien, dat we deze tijd door komen. Op de een of andere manier. En dan? Als Nazi-Duitsland maar eerst verslagen is, als de moffen maar eerst weg zijn.

Ja, we wachten daar allemaal op. We snakken er allemaal naar. Maar wat dan?

Op dat "Wat dan?" moet een antwoord komen. Van de kant van hen, die nu onder deze barbaarsheid van de kapitalistische oorlog lijden. Want van de andere kant, van de kant der kapitalisten, zijn er al antwoorden genoeg: verbetering zus en verbetering zo, maar behoud van het kapitalistische stelsel. Dat betekent: Behoud van de uitbuiting, behoud van de macht der kapitaalsheren over ons arbeiders, behoud van de onderdanigheid en onderwerping van

de arbeiders aan de ondernemers. Bewapening en steeds sterker bewapening en onverbiddelijk: de derde wereldoorlog! Nog groter ellende voor ons en onze kinderen. We kunnen ons haast niet voorstellen dat er nog groter ellende mogelijk zou zijn. Het kapitalisme, als het blijft bestaan en verder groeit, zal nog groter beestachtigheid voortbrengen.

Laten wij, arbeiders, elkander vragen: Als dit voorbij is, deze nachtmerrie van leed en jammer, als we straks de handen even vrij hebben, wat dan? De eenheid en de macht van de arbeidersklasse! Kommunisme! Als we dat antwoord niet leren en straks als het onze tijd is, het antwoord niet geven dan blijft het kapitalisme, dat groter ellende brengt!

HET KAPITALISME MOET VERNIETGD WORDEN!

We lopen langs de straten van Nederlands grootste stad. We lopen ook langs de lanen en grachten. We zien afgezaagde bomen, hopen vuil aan de stoepkant, kinderen met snotneuzen en lompen aan het lijf snuffelend van vuilnisbak tot vuilnisbak naar wat voedsel voor de hongerige magen. Want er heerst honger in de steden van Holland. Wanneer we in zo 'n straat lopen en onze ogen glijden langs de vervelozige gevels en kapotte goten omhoog naar de schoorstenen, dan zien we maar vanuit een enkele een dun sliertje rook kringelen en constateren voor onszelf: één van de weinige huizen, waar geen kou heerst.

Felle honger en trage, moordende kou beheersen de steden in Zuid- en Noord-Holland en Utrecht. Vier jaren hebben we de angst voor dit spookbeeld gehad. Dan stond het dicht bij ons, dan weer wat verder van ons af; maar vier jaar heeft dat hongerspook ons bedreigd, en thans weten wij wat honger is. Het knaagt, gluipend en sluipend, door kieren en gaten onze woning binnendringend, aan onze magen. En de kou rekent dan nog met ons laatste beetje spirit af.

En niet alleen de honger en kou zijn onze boezemvrienden geworden. Kameraad "Angst" is ook al niet meer van onze zijde weg te slaan. Angst vor deportatie, angst voor concentratie-kamp, angst voor het vuurpeloton. Maar over het woord "angst" schrijft de fascistpers niet, als ze open brieven afdrukt aan de voedselautoriteiten en burgemeester Voûte. Zij is bezig, het straatje voor zichzelf en de Duitse voedselrovers schoon te wassen, en als je in troebel water valt, moet je niet kijken, wat er aan het lijfje zit.

Minister Van Heuven Goedhart houdt een redevoering en spoort de bevolking aan tot verzet tegen de massa-deportatie, die de "Telegraaf", het "Handelsblad" en het "Volk" vergeten te becritiseren. Dr. Seyss Inquart zwamt anderhalf uur lang ondoorbroken, om het Nederlandse volk voor zijn standje te winnen. De illegale pers plakt op muren en schuttingen sinistere bedreigingen tegen collaborateurs.

Zo zoekt een ieder zijn zondebok. En een ieder probeert zijn straatje schoon te wassen. En van week tot week wordt het belachelijker om al dit politiek gevis in troebel water aan te zien. Soms wordt "the man in the street" boos en kotst van dit politiek gesjacher en fluistert in het oor van zijn buurman, naast de nodige krachttermen over de Nazi-schoeljes. "In Londen kunnen ze makkelijk praten, de geallieerden laten ons hier toch ook verrekken." En 's avonds leest hij in zijn illegaal blaadje, dat vier illegale landelijke

organisaties, alle overgoten met een positief-Christelijk beginsel, bezig zijn, volgens het oude anti-revolutionnaire recept "de geestelijke vrijheid en Christelijke grondslagen van ons volk met een afwijzing tegenover elk streven naar een orde van zaken van absolute van de staatsgedachte" onder een anti-revolutionnaire dictatuur te proclameren.

Zoals de ouden zongen, zo piepen de jongen", zegt het spreekwoord. In dezelfde mate als de politieke stormpjes over de hoofden van hongerend Nederland woeden, zo woedt boven Europas bloedend land de zwendel van de buitenlandse politiek der kapitalistische klasse. Ook daar is de honger een machtig wapen in de handen der "bevrijdende" bezetter. Want de honger dicteert in Europa. En natuurlijk probeert de honger een woordje mee te spreken in de eerste voorpostengevechten tussen kapitaal en arbeid.

De honger en de kou richtte de verwilderde Griekse massa in opstand. Met blijdschap zag de Leger het Balkan binnenrollen en het fascistische beest verpletteren, waar het zijn klauwen nog uitsloeg. Maar toen het halt hield voor haar grenzen en zij begreep, dat Stalin en zijn klik het Griekse volk verkwanseld had aan Engeland, verzette zij zich met alle middelen die haar ten dienste stonden. En de grote koopman in idealen, Stalin, probeert door het Balkan-achterdeurtje uit Griekenland nieuwe winstjes te behalen.

Eisenhower daarentegen, vertegenwoordiger van het Engelse en Amerikaanse grootkapitaal, probeert ons wijs te maken, dat zijn legers niet de nodige munitie bezitten, om tot grote acties over te gaan, terwijl hij het Griekse volk uit laat moorden met de munitie, die hij aan het Westfront meent te kort te hebben.

Intussen kongert Holland rustig door, moeten wij staken, onderduiken, ons verzetten met de kans misschien straks nog als collaborateurs te worden aangeklagd, als de geest wel gewillig, maar de maag te zwak is om aan al de wensen van de heren te voldoen.

De honger zal bepalen of Generaal Majoor Van Straaten, voormalig guerilla-leider in Timor tegen de Japanners, thans de guerilla-oorlog tegen de Nederlandse arbeiders in bevrijd gebied leidend, erin zal slagen, met een grootscheepse recrutering een leger voor Indonesië uit de grond te stampen.

Ook in Brabant en Limburg heerst koude en honger!

Maar ondanks de honger en kou interesseert het ons toch bar, of Roosevelt, profilerend van de militaire tegenslagen in Euro-

pa en gauw vijf miljoen man van het Congres lospeuterend, deze mannen zal gebruiken in Europa of Japan. Welk groot gat in zijn militaire strategie moet hij met vijf miljoen mensenlijven stoppen? Of werden de belangen tegenstellingen met Rusland te groot en zijn dit de eerste voorbereidingen voor de komende oorlog tegen de Sovjet-Republiek? We zijn eraan gewend geraakt, dat bondgenoten - denk aan Duitsland-Rusland - elkaar onverwachts te lijf gaan.

Want ondanks onze kou en honger zijn wij op onze qui vive, en is het ons niet ontgaan, dat de Nederlandse regering, zonder de bevrijding van het gehele Nederlandse grondgebied af te wachten, plotseling een pact van bijstand afsluit met België en Frankrijk. Of zijn deze vijf miljoen mannen bestemd om straks te worden gebruikt tegen het hongerende Europese proletariaat, dat zoals de Griekse arbeidersklasse binnenkort in uiterste wanhoop werkelijk gaat strijden voor zijn bevrijding?

"SPARTACUS" MAANDSCHRIFT

is op 15 Januari verschenen. De inhoud is a.v.:

- Een woord vooraf.
- De Amerikaanse inktvis.
- Beschouwingen over de situatie:
 - I. Het kapitaal.
 - II. De arbeidersklasse.
- Het Marxisme als methode van onderzoek.
- Friedrich Engels over Karl Marx.

Zowel de inhoud als de vorm doen ons vermoeden, dat dit document van marxistische theorie zeer spoedig uitverkocht zal zijn.

Men haaste zich een nummer bij de verspreiders van "Actuele Berichten" te bestellen.

STEUNT ONS PERSFONDS !

HET "NIEUWE" PAROOL.

We hebben het steeds beweerd, maar al te velen hebben het nooit willen geloven: de meest betrouwbare en gehoorzame dienaars van het kapitalisme zijn de zgn. linkse politici, de reformisten, stalinisten en andere "socialisten". Zij zijn de vijfde colonne in het kamp van de arbeidersklasse, die onder de de arbeiders dierbare symbolen uitsluitend de belangen van de bourgeoisie en van haar staat behartigen. Ze zijn meer nog dan de openlijke anti-revolutionairen de kampioenen van de contra-revolutie. Zij hebben sinds 1918 alle revolutionaire bewegingen de kop ingedrukt, door zich voor de schijn bij hun aan te sluiten of zelfs hun "leiding" over te nemen. We herdenken in deze dagen voor de 26e keer die dag, waarop Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg door de onmenselijke soldateska van Noske, Ebert en Scheidemann vermoord werden. Hun dood, onvergeten en nog steeds ongewroken door het revolutionaire proletariaat, was symbolisch voor het verraad, dat de regeringssocialisten overal in de wereld aan de arbeiderbeweging gepleegd hebben en nog steeds plegen.

"Linkse" regeringen hebben mede geholpen, het Spaanse proletariaat de keel in te drukken. Vooral de volksfront-regering Blum in Frankrijk, steunende op "socialisten" en stalinisten, heeft niet alleen de revolutionaire golf in Frankrijk in rustige banen van waardeloze loonsverhogingen en congé payé (betaalde vakantie) afgeleid, maar ook aan de Pyrenéengrens een nieuw erover gewaakt, dat Hitler, Mussolini en hun luisknecht Franco de Spaanse arbeiders en boeren op hun gemak konden afslachten.

In no. 80 dd 9 Januari 1945 heeft het "Parool" zich bezig gehouden met de bui-

tenlandse politiek van Engeland en in verband met het contra-revolutionaire optreden van de Britse regering in de bevrijde gebieden, vooral in Griekenland, op werkelijk klassieke manier het politieke catechismus van de kapitalisten als volgt geformuleerd:

"Tegen een revolutie is nog altijd een linkse regering een betere waarborg dan een rechtse."

Misschien denkt de één of ander, dat de schrijvers van het "Parool" naar het marxisme overgelopen zijn. Ook het gebruik van het woord "dialectiek" op de eerste pagina van het "Parool"-nummer in kwestie zou een aanleiding voor een dergelijk misverstand kunnen vormen. Maar na het lezen kunnen we vaststellen, dat iedere vergissing buitengeloten is. De schrijvers hebben met marxisme noch met dialectiek het minste te maken.

Des te waardevoller, wat de voorlichting der massa betreft, is het "nieuwe" parool: met een linkse regering voor de overwinning der contra-revolutie. Nu de reactie haar oud recept niet meer geheim houdt, maar zelfs openlijk als "nieuwe" leuze verkondigt, zou het misschien eindelijk tot het verstand van vele misleide miljoenen doordringen, wat we sinds jaren steeds weer zeiden: als het kapitaal geen andere uitweg ziet, grijpt het naar de oorlog, en als de oorlog toch eens afloopt en het gevaar bestaat, dat de verminkten, beroofden, verkrachten en vernederden willen afrekenen, dan roept het kapitaal de laatste reserve op: een "linkse" regering met "socialistische" ministers.

DE BEVRIJDING VAN DE
ARBEIDERSKLASSE MOET
HET WERK ZIJN VAN DE
ARBEIDERS ZELF !

A C T U E E L

De Duitse overheid zeide: "Er zij geen licht" Er was geen licht. Heel de stad is bezig licht te fabrieken op iedere manier die bestaat en die nog niet bestaat. Burgerlijke schaamte is er bijna niet meer en het fatsoen is voor de honger op de loop gegaan.

Ook kunnen de mensen niet goed meer onderscheiden wat mag en niet mag.

Het begon met het officiële "Pulsen" (Pulsen is op klaar lichte dag een verhuishagen van Puls voor laten komen en meubelen en eigendommen van als slaven weggevoerde burgers roven.)

Daarna kwam het fietsen "vorderen". (Vorderen is het langs de openbare weg roven van voertuigen van burgers door gewapende bandieten.)

Toen alles geroofd en weggevoerd was, kwam de honger en de vergripen tegen de orde vergrootten zich bij de dag.

Het hierna volgende berichtje is actueel:

Een arbeidersjongen vergreep zich aan het eigendom van de gemeente, of het rijk, of het Duitse rijk - je kunt het tegenwoordig niet meer uitelkaar houden-. Hij brandde licht - wat hij niet mocht. Hij kon het dus niet betalen en stal van één van de drie elektrische stroom. De Hollandse politie kwam er achter, en hij moest "voorkomen". De jongen is echter in de "gevaarlijke" leeftijd, zoals men dat tegenwoordig noemt. Hij is namelijk 19 jaar en geschikt om als slaaf weggevoerd te worden. Dus, de moeder van de jongen kwam "hoor". Zij was wel wat bevreesd voor de heren rechters, die de oorlogsjaren door niets in de war zijn geraakt en de wetten van de "nieuwe" orde tegen de vergripen van de hongerlijders even goed weten toe te passen als vroeger die der "democraten". In de rechtzaal echter viel de angst van haar af, het leek een gemoedelijke oude heren club. Geen rechter in de gevaarlijke leeftijd te zien! Nu zijn ook zij, de steunpilaren van de "orde" in de war geraakt, ze waren ondergedoken.

De oude heren werden even wakker voor deze nieuwe zaak: "Uw zoon?"

"Naar de boeren, voor eten", zei de moeder.

"Mmmm"...verdaagd tot na de oorlog..."

De rechters dutfen weer in.

WIE HEEFT SCHULD?

De mensen hebben honger. De gezinnen zitten zonder brandstof. Mensenmoord en grauwe ellende, zo ver zijn we.

De schuld van de pluto-craten, zeggen ze aan de ene kant.

De schuld van de fascistten, aan de andere kant.

Het is waar. Beiden hebben gelijk. Want het zijn de twee vijandelijke kampen, waarin de kapitalistische klasse verdeeld is, de twee kampen die vechten om de heerschappij in deze samenleving. Ze hebben beiden gelijk, zo zijn beiden schuldig. Ze zijn de vortgenwoordigers van dit stelsel van uitbuiting, van het kapitalisme, dat de mensen dwingt te moorden, dwingt te hongeren, dat de mens noerdrukt tot het peil van het redeloze dier, naar lager, totdat van het beest!

HET KAPITALISME
MOET VERNIETIGD WORDEN!

-o-

TEN EINDE RAAD?

Deze week is er weer een nieuw aanplakbiljet ten toongesteld op de muren van de openbare gebouwen en op de gemeentelijke aanplakborden van de stad Amsterdam. Met grote, vette letters wordt er gevraagd, of de Nederlandse bevolking nog niet ten einde raad is, en wordt het advies gegeven zich aan te melden voor de N.S.K.K. of de O.T. Voor vrouwen en kinderen en andere achterblijvende zou door de bezetter worden gezorgd.

De Duitsers beginnen ons al te polsen of de honger, vuurpelotons en concentratiekampen ons al tot radeloosheid gebracht hebben, overtuigd als zij zijn, dat een vierjarige bezetting onder hun systeem de arbeidersmassa tot radeloosheid moest brengen.

Met angst kan men geruimen tijd regeren. Maar als we elke minuut van de dag in angst door moeten brengen, begint de angst op de duur zijn verschrikkingen te verliezen. En ~~mede~~ door honger en kou kan de angst wel eens over slaan in razernij.

En als de tijden aan zullen breken, dat duizenden proleten kisten over de keien zullen daveren en de onderdrukkers van thans en uit het verleden niet weten, hoe zij het voge lijf moeten bergen, dan zullen wij ons deze woorden herinneren:

Nederlanders (lees arbeiders), zijt ge niet ten einde raad?

- STEUNT ONS SOLIDARITEITSFONDS! -